

niging aangenomen de H.H.: J. W. Happé, K. Konijnendijk, E. J. Linzel, J. Wetter, W. J. Mulder, W. Nieboer, P. Wiersema en D. Hoogland.

Prof. Bouman vestigt de aandacht op de Chr. vereeniging van Deensche geneesheeren, die reeds 10 jaar bestaat, en betoogt de wenschelijkheid om met deze vereeniging in connectie te treden.

Besloten wordt voortaan het „Orgaan" aan genoemde Vereeniging toe te zenden en haar te verzoeken een afgevaardigde te zenden naar de in Maart a.s. te houden feestvergadering.

Na deze huishoudelijke werkzaamheden houdt Prof. Buytendijk een uiteenzetting over den aard der principieele vragen, op welke beantwoording de arbeid in zijn laboratorium zich o.m. richt en stelt de vergadering daarna in de gelegenheid onder zijn leiding het laboratorium te bezichtigen.

Na de pauze houdt Dr. J. P. de Gaay Fortman een voordracht over: „de dood als biologisch verschijnsel", van welke voordracht 't volgende resumé den leden was toegezonden.

„De dood van uitsluitend biologischen kan gezien is te definiëren als een onomkeerbaar, ten einde loopend levensproces met als resultaat een lijk.

De grens tusschen dood en leven is zelden scherp te trekken.

Alle levende wezens *kunnen* sterven. Niet alle levende wezens *moeten* sterven. Vele eencelligen bezitten inderdaad iets als potentieele onsterfelijkheid (vgl. werk van Woodruff e.a.). Toch is ook dit geen individueele onsterfelijkheid, maar een onsterfelijkheid in het nageslacht.

Het principieele verschil tusschen eencelligen en meercelligen is hierin gelegen, dat uit den aard der zaak bij de eencelligen zich geen soma differentieert en dus (potentieel) nooit het lijk van een eencellige behoeft te ontstaan en dat de ongeslachtelijke vermenigvuldiging eindeloos schijnt te kunnen doorgaan, wat voor meercelligen zou neerkomen op individueele onsterfelijkheid.

De geslachtscellen der meercelligen zijn evengoed potentieel onsterfelijk als de eencelligen (Weismann), maar dit is ook geen individueele onsterfelijkheid. Intusschen is het begrip individu, vooral voor kolonievormende dieren en voor planten dikwijls heel moeilijk te bevatten en te definieeren.

Bij de hogere dieren en den mensch schijnt de ouderdomsdood terug te brengen tot een celstofwisselingsdood en een zich niet meer regenereren door celdifferentiatie. Door de voortplantingscellen leeft bij wijze van spreken het individu voort in nieuwe individuen enz.

Practisch ligt de kwestie evenzoo ook bij de eencelligen door het evenwicht in de natuur en den strijd om het bestaan.